

III.

*Oj, vi grički v solncu jasni,
me li še poznate? . . .
Oj, vi tratice zelene,
me li še poznate? . . .*

*Oj, ti vrtec z belim cvetjem,
šopek mi pripravljaš? . . .
In ti, domek, v oknih svetel,
me li res pozdravljaš? . . .*

*Ali kje si, kje si ti,
ljuba moja mati? . . .
O, da mogla bi še ti
roko mi podati! . . .*

Tone Rakovčan.

Učitelju na grob.

Andreju Pernetu, nadučitelju v p. v Štanjah pri Vipavi, umrlemu 18. prosinca t. l.

*Zaprla smrt Ti v večen sen oko je,
v naročje mati zemlja Te je vzela;
a duša v dve strani je poletela:
v nebo k Očetu — med učence Tvoje . . .*

*Pal kakor hrast prelomljen si na dvoje!
A listi Tvojih misli, Tvoja dela
v dnu srca deci bodo zelenela,
budila cvet in k pesmi misli roje . . .*

*Iz šumne ceste v tiki vrt zavijem,
vse na Te mislim, Tvojih dni učenec;
časteč spomin Tvoj, grobu se odkrijem.*

*Srca hvaležnega Ti vijem venec . . .
Naj veseli se duša Tvoja v Bogu,
prepeva naj kot ptička v rajske logu!*

Fran Žgur.

Lipa.

*Čez zelene gore solnce
lije tiki svoj sijaj;
drevje zopet je vzcvetelo,
tajno diha mladi gaj.*

*Lipa v solncu se blesteča
giblje veje . . . Tiho z nje
padajo skrivnostni vonji
kakor silna moč v srce . . .*

Davorinov.

